

усилия успѣха, най-сетне, да изтеглятъ файтона на срещния брѣгъ. Отъ тукъ натакъ пжтътъ почна да възлиза, стана каменистъ, и по-сухъ. Мина още часъ и едва къмъ обѣдъ стигнаха. Посрещна ги кмета, заедно съ единъ стражаръ отъ града, и селския пждаръ.

Селото имаше стотина кжщи, прѣснати безредно по стрѣменъ склонъ, съ една кръчма, съ една синя черква и съ училище до самия върхъ. Още щомъ файтонътъ влѣзе въ уличката къмъ общината, по вратитѣ се показаха жени, плахи и мълчаливи, отнѣкжде изведнѣжъ се явиха десетина мръсни, босонogi деца, а една групичка селяни, сбрани предъ кръчмата, се раздвижи и трѣгна къмъ кметството. Кметътъ обясняваше на ново онова, което бѣ вече съобщилъ въ донесението, и сочеше кръчмата отсреща: ей-тамъ-хе, пили оная вечеръ...

Новодошлитѣ се огледаха. Каменистиятъ баиръ бѣше изобразенъ отгоре до долу съ жълто-червени сипеи, като скорошни рани. Кирпиченитѣ кжщурки приличаха отдалечъ на лѣстовичи гнѣзда, лепнати въ малки, пусти дворчета, оградени съ тръне. Мѣстото бѣше обезлесено. Само